

Čtvrtek po 1. neděli adventní

Iz 26,1–6;

V ten den se bude zpívat tato píseň v judské zemi: „Pevné město máme k spáse, (Pán) je opatřil hradbami a valem. Otevřte brány, ať vejde spravedlivý národ, který střeží věrnost. Jeho zásady jsou pevné, zachováš (mu) pokoj, neboť doufal v tebe. **Doufejte v Hospodina navždy, neboť Hospodin je skála navěky.** Svrhl ty, kdo sídlí na výšinách, pokoří nepřístupné město; poníží ho až k zemi, do prachu ho srazí. Budou po něm šlapat nohy chudých, kroky ubohých.“

Mt 7,21.24–27

Ježíš řekl svým učedníkům: „**Ne každý, kdo mi říká: 'Pane, Pane!', vejde do nebeského království, ale ten, kdo plní vůli mého nebeského Otce.** Každý tedy, kdo tato má slova slyší a podle nich jedná, podobá se rozváznému muži, který si postavil **dům na skále**. Spadl déšť a přivalila se povodeň, přihnala se vichřice a obořila se na ten dům - ale nezřítíl se, protože měl základy na skále. Každý však, kdo tato má slova slyší, ale podle nich nejedná, podobá se pošetilému muži, který si postavil **dům na písku**. Spadl déšť, přivalila se povodeň, přihnala se vichřice a obořila se na ten dům - i zřítíl se a jeho pád byl veliký.“

„Ne každý, kdo mi říká: ‚Pane, Pane!‘, vejde do nebeského království, ale ten, kdo plní vůli mého nebeského Otce. Každý tedy, kdo tato má slova slyší a podle nich jedná, podobá se rozváznému muži, který si postavil dům na skále.“

Je třeba, aby si na nás křesťany a na naši víru v Boha mohli lidé „sáhnout“. Kdo přijde v životě do styku s věřícím člověkem, musí mít možnost „okusit“ Boha. Proto nelze namítat, že než se mohou obrátit k druhým, musí být nejdříve má víra pevná a jistá. Víra musí být bezpochyby „upřímná“, opravdová. Nemusím proto také vůbec skrývat svá zápolení a pochybnosti, své těžkosti a strach. I Ježíš sám nám je dal poznat. Právě ony se mohou stát misionářským svědectvím, když vše, i tyto temné stránky svého života, snesu a překonám ve světle Božího oslovení.

Martin Buber se domníval, že o Bohu se může smysluplně mluvit jen ve vokativu, ve formě oslovení. Na tom je jistě správné to, že takřka objektivně zjeveného Boha opět ztratíme, jestliže se z odkazů a upozorňování na něj nestane vzývání, ano – oddanost vůči němu. Ježíš sám své vlastní zvěstování Boha vyložil svým životem, utrpením a svou smrtí. Nehlásal nic, co sám nežil. Tím byla církvi a jejímu jednání i v naší době naznačena cesta. Musíme si navzájem vyprávět nové „příběhy o Božím království“, které by vysvětlovaly naše nynější zkušenosti a zahrnovaly naše současné naděje.

Joachim Wanke – Obtíže a šance církve v dnešním světě, KNA 2006

Mluvím vůbec o Pánu druhým lidem, zvláště mým nejbližším? Mluvím také s ním, není mé mluvení jen prázdné slovo? Dokáží mluvit i o svých zápoleních, ale také o naději?